

Patriarkatua eta kapitala, aliantza kriminala

EMAKUMEOK
GERRAREN AURKA

Gerra batzuk, batzuk bakarrik, telebistako ikuskizunaren parte bezala sartzen dira gure etxeetan. Ukrainatik iristen zaizkigun gerra eta suntsipen irudien izugarrikeriak eta hondamenditik ihesi doazen milaka eta milaka pertsonen exodoak gure inguruko jende askoren kontzientziak astindu dituzte. “Zuzeneko gerrak” hunkitu eta izutu egiten gaitu; baina, Emakumeok Gerraren Aurkak aspalditik salatu dugunez, hondamendi hori eguneroko ogia da. Salbuespen gutxi batzuetan izan ezik izugarrikeriara ohitzen ari garela ematen du, eta belakien antzera xurgatzen goaz bai gerraren diskurtso ofizial manipulazaila, bai armak eta militarizazioa gaitz onargarri bezala.

Ukrainak min ematen digun bezala, min ematen digute munduan piztuta dauden beste 65 gerrek ere: Irak, Libia, Palestina, Sahara, Afganistan, Siria, Yemen, Kurdistan....Munduaren aginte inperialista, baliabide naturalak edo energia fosilak helburu duten gerrak dira. Arma fabrikatzaile aseezinen mesederako gerrak, heriotzaren merkatu makabroan etekina ateratzen dutenak.

Guk, emakume antimilitarista eta feministok, ez dugu gerrarik nahi. Kapitalismo basatia da gerren onuradun bakarra, armen negozio odoltsua eta baliabideen espoliazioa helburu dituena. Aitzitik, pertsona gehienentzat heriotza besterik ez dakarte, sufrimendua, migrazio masiboa, miseria eta desberdintasunen areagotzea. Aspaldi ikasi dugu gerra dela indarkeria patriarkalaren muturreko adierazpena. Kapitalismoak eta patriarkatuak gerrak behar dituztela irauteko eta zapaltzen jarraitzeko. Gerra guztiak amaitu behar dira.

Gaiari sakonean
heltzeko ordua
da: gerra elikatzen
dugu ekoizpen
militarrarekin, eta
gerra horiek erditzen
duten ordena
ekonomikoaren
onuradun gara

Horregatik, beste toki batzuetako emakumeekin batera, Gerraren aurkako Erresistentzia Feministaren Manifestua sinatu dugu, eta arbuatzen ditugu Ukraina babesteko aitzakiarekin giro gerrazalean sakontzen duten jarrerak, gatazkari armak gehitzeko eta gerrako aurrekontuak handitzeko erabakiak. Ez gure izenean.

Kezka sortzen digute gizarte esparru zabaletan Euskal Herriko industria militarrekiko dagoen onarpenak eta normalizazioak. Eusko Jaurlaritzak, unibertsitateek, banketxeek eta abarrek lagundutako heriotzaren industriak eragotzi egiten du gure ekoizpen militarren erantzukizuna gure gain hartzea. Begiak ixten ditugu hiru elementuren

arteko harremanaren aurrean: gerrak, beste herrialde batzuen arpilatzea eta gizarte aberastuetako ongizate materiala –tartean, euskal gizartearena–.

Emakumeok gerraren aurka taldeak uste du gaiari sakonean heltzeko ordua dela: gerra elikatzen dugu ekoizpen militarrekin, eta gerra horiek erditzen duten ordena ekonomikoaren onuradun gara, unibertsala ezin izan daitekeen ongizate material batez gozatuz. Desberdintasun horrek gerrak berak baino gehiago hiltzen du.

Militarismoan sakontzeak dinamika gaizto eta arriskutsuan murgiltzen gaitu. Armadak eta armen pilaketak herrien segurtasuna bermatzen dutela sinestarazi nahi digute, baina feministok ez dugu bake eta segurtasun horretan sinesten. Ukrainan, Euskal Herrian, Ekialde Ertainean, Afrikan eta munduko edozein bazterretan, herritar guztien ongizatea bermatzen duten gizarte erduetan baizik ezin da oinarritu segurtasuna. Segurtasunerako politika feministak zaintzan eta pertsona guztientzako ekitatea eta bizitza duina lortzeko gai diren politiketan oinarritzen dira.

Elkarriketaren eta Indarkeriarik Ezaren kulturaren alde lan egin behar dugu. Gatazkak indarkeriarik gabe konpontzeko bidean aurrera egin behar dugu. Estatuaren desmilitarizazioaren bidean urrats eraginkorrak eskatu behar ditugu. Industria militarra eraldatu. Heriotzaren merkatariari eta beren konplize politiko, ekonomiko eta intelektualei mozorroa kendu. Bizitza erdigunean jarri. Mundua armagabetu eta bizitza zaindu. Baita, hemen, Euskal Herrian ere. ●